

Це в Ялті було.

Раннє таке тепло.

Випустили бджіл на Теплого Олекси.

Аж раптом вдарили сніги.

Гроза гуляла, кипариси біла.

І блискавка серед снігів, і грім

На цвіт мигдалю і на перші бджоли.

Коли одхекалась гроза,

Сніги лежали, тихо танули.

Дороги чорні протряхали першими,

Нагріті сонцем вабили бджолу.

І, знаджені асфальтовим теплом,

Летіли бджоли і сідали вмерти.

Машини їх душили мимохіть —

Хіба машина та бджолу убачить!

Аж раптом дві бабусі між машин

Все по узбіччю туляться.

Одна горбата,

Кривенька друга,

Перша подруга

І друга подруга.

Несуть пляшки здавати

У гастроном побіля порту.

Пляшки в авоськах дзеленькочуть

І музикою все сказати хочуть:

На бджіл не наступайте, люди!

Бджоли, не наступайте на людей!

Курортники співають біля моря,

І двом бабусям весело удвох:

— Як нині сонячно і гарно! —

Одна горбата,

Кривенька друга,

Перша подруга

І друга подруга.

— Ось пляшки здамо, кагору купимо,

А в тебе, Танько, ще півхека є,
А в мене півхлібини, та закропимось,
Ось на бджолу не наступи.
Живенька ще, а ті подушені,
Як гарно нині, сонце коло нас...—
Старенькі, кривенькі, горбатенькі
Дріботять поміж бджолами.
Бджола на них теж
Не наступить ніколи.
А машини нічого не бачать,
І їм не пробачать бджоли.
Одна горбата,
Кривенька друга,
Перша подруга
І друга подруга.
Сміялись, реготали, були щасливі...
А я, молодий, не горбатий і не кривий,
Бджолу обминав, задушену і живу.
Ридав, як проклятий, висміював щастя,
Бо я був одночасно
Машинами,
Бджолами
І тими двома каліками,
Такими щасливими...